

ORGAN FOR SYKEPLEIERNES MISJONSRING
Nr. 1 • 93. ÅRG. • 2024

- 02 Leder
- 03 Andakt
- 04 Madagaskar
- 06 DR Congo
- 07 Minneord
- 08 Nepal
- 11 SMR Sandefjord
- 12 Bønnesvar

Støtt arbeidet:

I midten av bladet finner du
en giro for medlemskontingent og
misjonsgaver.

De norske sykepleierne Ragnhild Espeland og Hanna Bakke er reist til Mexico med Ungdom i Oppdrag. Der skal de jobbe på et skip som skal seile rundt kysten Baja de Calefornia til isolerte plasser hvor det er vanskelig å komme til med bil. Les deres historier om bønnesvar på side 12. (På bildet ser vi Hanna og to andre fra teamet be for en dame i nabolaget som ønsket forbønn.)

MOTTO: HANS HERLIGHET TIL PRIS. EF. 1,12

«Bekymringer det aldri blir no' av»

Det er snart slutt på vinteren når jeg skriver dette, ute er det glatt og mørkt. Inne har jeg det trygt og godt. Jeg har hjemmekontor, for hele avdelingen min skal flytte lokaler. Vi skal snart flytte inn i nye, flotte lokaler. Vi har fått vite masse om de nye lokalene, men jeg kjenner så absolutt det gamle lokalet bedre. Så nå stopper jeg litt opp og lur på om jeg er blitt en sånn som ikke liker forandring? En sånn som vil ha alt som det var før. Jeg kunne jo ha sagt at det er veldig vanlig? Det er jo til og med skummelt at noe skal bli nytt. Jeg må reise annerledes til jobb – må jeg ta en tidligere buss? Vil ikke kalle det bekymringer, eller er det det?

Mens jeg skriver dette ser jeg ut av vinduet og ser mot øst. Der skifter himmelen farger, det er en intens blåfarge som blir litt lysere for hver gang jeg ser ut. Det forandrer seg, men det er ikke skummelt. Det er kjent, det er trygt. Det er fortsatt en stund til solen kommer fram, men jeg vet at den vil synes om en stund. I dag er det ingen skyer som stenger for det.

Innen denne utgaven av Misjonsringen har kommet i posten, så har jeg flyttet kontorlokale. Jeg har funnet ut av hvilken buss jeg må ta. Bekymringene mine ble ikke noe av. David Østby skrev konfirmasjonssang til sin sønn (Alle dine dager);

*Det er mye som blir bedre enn du tenkte
Og bekymringer det aldri blir no' av
Måtte hver en dør som dette livet stengte
Være sorger som du aldri fikk erfart*

*Velsignet være alle dine dager
Velsignet være alle dine håp
Velsignet være alle dine veier
Må de komme deg i møte der du går*

Denne sangen delte jeg med mine kollegaer siste dag på «gamlekontoret». Grunnbetydningen av det hebraiske ordet for velsignelse, beraka, er å ønske noen lykke eller tale godt om. Velsignelse er en meddelelse av Guds nåde (Store norske Leksikon). Disse linjene vil jeg dele med deg når vi nå går videre i dagens små og store begivenheter.

Froydis Vestbøstad
Styreleder SMR

Å kjenne sin plass og høre til et sted

Vårt livs epoker innebærer omskiftelige betingelser på så mange plan. Noen uunngåelige og forventet. Andre overraskende, uanmeldte, til stor glede, knusende sorg eller bare starten på noe annet enn før. Uansett hvor beregnende eller uansvarlig vi griper livet an, finnes det en bakenforliggende konstant: GUDS KJÆRLIGHET!

Guds kjærlighet forsvinner ikke. Vi ramler ikke plutselig ut av den. Den brukes ikke opp. Den er ikke en kjærlighet som kommer og går, avhengig av vår egen sinnsstemning. Når vi ordentlig bevisstgjør oss denne konstanten, og dens uendelige størrelse, kan den erfares tydeligere og tydeligere. Den er selve rammen om vår tilværelse. En buffer mot det som kan være hardt å akseptere. En nøkkel til å forstå og vise nåde mot medmennesker – og mot oss selv. Erkjennelsen av Guds kjærlighet fornyer kontinuerlig vårt blikk og virkeligheten.

Jeg liker bildet på å være omsluttet av Gud kjærlighet. Altså som en sirkel rundt oss, dag og natt, og som vokser når den deles med våre medmennesker. Noen ganger kan den bli et måleinstrument for viktige valg, når vi skal avgjøre hva en idé eller en plan er tuftet på, og hva den vil bidra til. På frukten skal våre gjerninger jo kjennes. Og uten å realisere Guds kjærlighet kan mang en innsats bli både forgjeves og utmattende.

En påstand fra min side er at Guds kjærlighet av og til kan omforme selv betydelige konflikter til å få noe lysere og lekent over seg. En fastlåst situasjon får ny karakter og man oppdager andre muligheter. En personlighet med helt klart irriterende trekk (!) blir til en god venn.

Andre ganger møter Guds kjærlighet en vegg av avvisning, og vi må nøye oss med å legge alt i Fars hånd uten erfaringen av gjennombrudd. Heller ikke under slike omstendigheter er vi alene. Gud vet alt.

I forbindelse med en del omadresseringer av Misjonsringen tenker jeg i denne andakten særlig på de i vårt SMR-felleskap som nå bor på sykehjem. Måtte dere kjenne Guds kjærlighet like konkret nå som før! Oppdage og gjenkjenne den, på nye steder og i de varianter den gir seg til kjenne i, i sykehjems-hverdagen. Og selv være med å spre den omkring dere. En slik oppgave tar ikke slutt selv om helsa kan skranke og energinivået være lavere enn det en gang var. Hvem vet om ikke også slitne helsearbeidere kan trenge en god dose kjærlighet og omsorg? Hemmelige bønner om dette blir tatt vel imot hos kjærlighetens «grunnlegger». Vi elsker, fordi Gud elsket oss først.

Evighetsnaturen av Guds kjærlighet slutter ikke å fascinere. I en urolig verden, hvor ondskap, troløshet og uvilje kan synes å ha tatt overmakt, så vet vi, fordi Guds eget ord sier det, at Guds kjærlighet er det som seirer til sist. Vi skal la oss trøste med dette og ikke bukke under i motløshet over verdens samlede urettferdighet av medmenneskelige lidelser.

Vi har en plass der vi hører til, plantet i Guds kjærlighet. I den skal vi vokse, og med tiden lære mer og mer og se verden slik Gud ser.

Ære være den kjærligheten, som er sterkere enn døden.

Hilsen **Ester Røen**
Medlem av landsstyret i SMR

I fjor høst dro rådgiver Sonja Küspert i NMS på reise til Madagaskar for å besøke arbeidet som SMR støtter. – Det er store forskjeller mellom helsesentrene hvor REMAFI arbeider, og der de ikke gjør det, forteller Küspert til Misjonsringen. De var åtte personer som reiste sammen: Sonja, Arlette (i rosa jakke) som er leder for REMAFI, fire jordmødre, den kvinnelige legen Dr Fitahiana og evangelisten Zoky Tovo.

Hjelper mor og barn til å overleve

– Det ville være bra om det fantes REMAFI-kvinner og -menn overalt i landlige strøk på Madagaskar. Gjennom prosjektet REMAFI får gravide kvinner støtte til å slutte å føde hjemme hvor de risikerer liv og helse både for seg selv og barnet, sier rådgiver Sonja Küspert i Det Norske Misjonsselskap (NMS).

I begynnelsen av oktober i fjor var Sonja Küspert på tur sammen med REMAFI, et underprosjekt av det store helseprogrammet «Helsetjenester for mor og barn». REMAFI jobber tett sammen med tidligere tradisjonelle fødselshjelpere og med helsesentrene fra kirken, SALFA.

– Jeg syns det var flott å se det gode arbeidet som blir gjort og hvordan dette hjelper gravide kvinner, forteller Küspert.
– I Belanitra traff vi mange av de lokale

REMAFI-medlemmene, fem av dem er menn. Vi erfarte at de vet godt hvordan de skal hjelpe kvinner som er gravide. De kjenner faresignalene under svangerskapet, og bringer de gravide trygt til helsesenteret. De har også hørt om fistelskader og hjelper skadede kvinner å få spesialisthjelp, forteller Küspert.

Madagaskar har cirka 30 millioner innbyggere. Spedbarnsdødeligheten er 38,3 promille. I Norge var den i 2020 til sammenligning på 1,7 promille. (Kilde: SNL)

Selv om de tradisjonelle fødselshjelperne ikke har jordmorutdannelse, er deres råd og hjelp viktig for mange gravide kvinner på Madagaskar. (Foto: Sonja Küspert)

Hva er REMAFI?

SMR støtter det store helseprogrammet «Helsetjenester for mor og barn» på Madagaskar. Dette programmet hjelper gravide kvinner før og under fødselen.

Et av underprosjektene kalles REMAFI. Her samarbeides det med tradisjonelle fødselshjelpere som har sluttet å assistere ved fødsler. I stedet bringer fødselshjelperne gravide kvinner til helsesentre hvor de får den faglige hjelpen de trenger.

Det var Torbjørg Vikingsdal Andersen, SMR Tønsberg, som startet arbeidet med de tradisjonelle fødselshjelperne i 2002. Hun arbeidet som jordmor og misjonær på Madagaskar i seks år fra 2001 til 2008. Siden 2008 har Arlette Ravelomanantsoa, som er gassisk jordmor, drevet arbeidet.

Arbeidet ble etablert som en del av helsetilbudet innenfor den lutherske kirkens helsearbeid på Madagaskar. Helt fra starten var det også et nært samarbeid med offentlige helsemyndigheter.

Veiene var i så dårlig forfatning at Sonja og følget måtte kjøres på motorsykler deler av distansen.

Sonja ber deg bli med i bønn for:

– Alle som tilbyr hjelp og støtte til gravide kvinner og syke mennesker, at de finner styrke og motivasjon i troen for denne viktige oppgaven.

– Innbyggerne på Madagaskar. Be om at de til tross for den vanskelige situasjonen i landet, med høy inflasjon og arbeidsledighet, kan leve sine liv i trygghet og verdighet.

– Våre hjerter banker for dem som ikke har noen annen mulighet enn at noen kan «løfte dem opp på eselet og bære dem (fly dem) til herberget, skriver Willy Ludvigsen i MAF Norge.

– Takk for støtten til «Luftbroen»

– Jeg vil på vegne av MAF takke for støtten som dere ga til «Luftbroen» i D.R.Congo i fjor. Samarbeidet fortsetter med Dr. Mukwege og sykehuset i Panzi, samt flere andre sykehus under hans administrasjon i Kivu-provinsen, forteller Willy Ludvigsen.

– Luftbroens primære oppgave er å fly operasjonsteam ut i jungelen, der utallige kvinner og barn befinner seg etter å ha vært utsatt for seksualisert vold av militrgrupper. Den andre oppgaven Luftbroen har, er å fly de som er for hardt skadd til å opereres i jungelen, tilbake til Panzi i Bukavu eller Keshero sykehus i Goma, skriver Willy Ludvigsen, daglig leder i MAF Norge, i et takkebrev til SMR.

– På sykehuset blir de operert, får terapi og lærer et yrke før de etter måneder eller

opptil et år, må reise tilbake til landsbyen. Mange gruer seg til dette da de blir avvist av ektemenn og familie etter det de har vært gjennom. Sykehuset legger derfor vekt på at de skal lære seg et yrke, så de kan klare seg selv når de kommer hjem. Sykehuspersonalet er ofte redde for å sende dem langs landeveien der militser og forbrytere holder til, så de ber MAF om assistanse til å fly jentene hjem.

Og det gjør vi gjerne! Det er en ære for oss å fly dem. Takket være støtte, slik SMR har gitt oss, har vi mulighet for å bidra.

Jentene lærer seg et yrke mens de er på sykehuset.

La meg nevne noen eksempler på Luftbroens arbeid i 2023: I mars fløy vi et fullt fly med ni jenter som etter et år på sykehus, skulle hjem til landsbyen. Blant dem var Vera, som vi hadde funnet døende, utmagret og oppgitt av legene. Hun ble, på tross av at lokale leger sa det var nytteløst, flydd til Panzi sykehus.

Sakte, med sikkert begynte hun å legge på seg, fikk styrken tilbake og kunne opereres etter å ha vært totalt ødelagt i underlivet. I ett år fulgte vi med på at jenta ble friskere og friskere helt til vi fikk æren av å fly henne tilbake til landsbyen Shabunda.

I november fikk vi en innstendig bønn om å komme til Kisangani. En landsby var helt utslettet av militser og de som overlevde ble utsatt for ekstrem, seksualisert vold. Ei 17 år gammel, gravid jente ble skamfært på det verste. Hun ville dø innen kort tid hvis hun ikke fikk hjelp. Vi fløy jenta til sykehus. Hun lever fortsatt, selv om hun aldri kan bli helt normal igjen.

Igen sier vi tusen takk for bidraget som gjør at Luftbroen fortsatt er operativ og at vi i framtiden kan fortsette å hjelpe hundrevis av jenter og barn som trenger hjelp, skriver Willy Ludvigsen.

Klarfrid Helland Ringsbu

Klarfrid Helland Ringsbu sovnet stille inn onsdag 29.11.23. Hun ble 85 år gammel.

Klarfrid var vestlandsjenta som allerede i ungdommen kjente på misjonærkallet. Hun hadde utdannelse innen handel og kontor før hun tok sykepleier- og jordmorutdanning. På en av Det norske Misjonsselskap sine landssamlinger traff hun sin mann Thor.

I NMS sin tjeneste ble det fire opphold på Madagaskar.

I deres første hjemmeperiode i Kongsvinger startet Klarfrid «kvinner til NMS»-møter.

I følge referatet fra stiftelsesmøtet i januar 1992 startet hun SMR for Kongsvinger og Eidskog.

Klarfrid har i alle år siden vært en aktiv og trofast møtedeltaker. Hun har gitt oss stor innsikt i arbeid som hun har vært med på, på Madagaskar og viktigheten av forbønn.

Vi som er igjen i gruppen vil minnes Klarfrid med glede og takknemlighet for hva hun var og hennes brennende engasjement for misjonen og deres utsendinger.

Vi lyser fred over hennes gode minne.

Kongsvinger og Eidskog gruppe av SMR

Både Astrid (til venstre) og Grethe (i midten) har bodd og arbeidet i Nepal. Grethe er sykepleier og har vært utsending for Santalmisjonen i Bhutan og Nepal. Astrid er lærer og har arbeidet både i Norge og i utlandet. Nå er de begge pensjonister og styremedlemmer i Himalpartner. I fjor reiste de til Nepal for å se arbeidet med egne øyne. Her er de avbildet sammen med misjonær Liv Wendel fra Normisjon.

– Kristne i Nepal viser evangeliet i praksis

Astrid Ruud og Grethe Raddum besøkte nylig Nepal. De er begge med i styret i Himalpartner, en av misjonsorganisasjonene som SMR samarbeider med og ber for. – Vi besøkte mange ulike prosjekter på reisen vår, blant annet sykehuset i Okhaldhunga, forteller de til Misjonsringen.

Tekst og foto: Astrid Ruud og Grethe Raddum

– På forhånd visste vi om den veldige kirkeveksten i Nepal, men å oppleve det på nært hold gjorde inntrykk. Det var store og små menigheter overalt. Vi var for eksempel til gudstjeneste i et privathus der stua var blitt for liten slik at de hadde bygd på en etasje til for å ha nok plass, forteller Astrid Ruud og Grethe Raddum.

– De lokale kristne synger og ber på

møtet – deretter går de ut og gjør som Jesus gjorde. Innsatsen i samfunnet er imponerende. De kristne bidrar både innenfor skole, yrkesopplæring, selvhjelpsgrupper, fysisk helse, mental helse og ved nødhjelp etter jordskjelv eller jordras. De forsøker også å gi et verdig liv til personer med nedsatt funksjonsevne og til kvinner og menn som har vært utsatt for menneskehandel.

De fleste i Nepal har bakgrunn i hinduisme eller buddhisme. I begge religionene er

Et bilde fra inngangspartiet til Okhaldhunga Community Hospital.

gjennfødelse (reinkarnasjon) sentralt. Folk tror at når de dør, blir de født igjen – enten til et bedre liv eller til et dårligere liv som menneske eller kanskje som et dyr. Det å følge tradisjonelle lover og regler, gå til tempelet og ofre blir veldig viktig for å samle meritter slik at det kan gå bra i neste liv.

Det aller beste er om de kan slippe å bli født på nytt (å nå nirvana). For de som tenker slik, blir budskapet om nåden i Jesus Kristus en fantastisk god nyhet – en invitasjon til å ta imot tilgivelse gratis i stedet for ved egen innsats – og å bli fri fra gjennfødelse.

I tillegg er det mange hinduer som er lavkaste eller kasteløse, og disse opplever at de får verdi som mennesker når de blir kristne. Buddhister (innen tibetansk buddhisme) har enda strengere krav til aktivitet for å samle meritter, for eksempel bønnemantra. Kristne sier det er fantastisk å kunne be til Gud med egne vanlige ord basert på hva de tenker og opplever i hverdagen

Imponerende arbeid!

Nordmenn er ikke, og har aldri vært, evangelister i Nepal, men vi har hatt mulighet til å vise evangeliet i praksis gjennom

diakonalt arbeid. Det kan vi fortsatt. Og nå er det stort sett gjennom å støtte nepalske kristne organisasjoner. Nepal er et fattig land og det er store behov på mange områder.

Vi besøkte mange ulike prosjekter på reisen vår, blant annet sykehuset i Okhaldhunga. Dit kom vi en lørdag ettermiddag og reiste igjen på mandag, så det var begrenset hvor mye vi så. Men vi fikk omvisning og fikk informasjon om mødreventehjemmet for de som kommer langveis fra for å føde. Og vi fikk se et «kompakt» sykehus med poliklinikk, apotek, avdelinger for innlagte, vaskeri og tørkeavdeling, og kontorer for de som trengte det. Og vi fikk innsyn i samarbeidet med lokale forretningsfolk som sto for kantine med mer. Det var imponerende!

Sykepleieskolen ved sykehuset stengte dessverre i desember 2023. Nye regler i landet sier at et sykehus må ha minst 100 sengeplasser for å få drive sykepleieskole. Okhaldhunga har i dag 50 sengeplasser. De kunne sannsynligvis ha økt antallet, men med et 100-sengers sykehus må sykehuset ansette diverse spesialister innen medisin, kirurgi med mer. Nepalske leger skal ha høy lønn.

Med støtte fra en gruppe kristne i Norge startet Matrika Devkota organisasjonen Koshish i 2008. I dag har organisasjonen 88 ansatte og driver et bredt arbeid for å hjelpe psykisk syke.

Det er kanskje den virkelige grunnen til at det ikke kan bli et 100 sengers sykehus slik at de kan ha rett til å drive egen sykepleieskole.

Psykisk sykdom er tabu

I Lalitpur traff vi Matrika Devkota og flere av medarbeiderne hans. Med støtte fra en gruppe kristne i Norge startet Matrika organisasjonen Koshish i 2008. Navnet betyr «Vi vil prøve».

Astrid og Grethes bønne-emner:

– Be for de mange nye menighetene med nye ledere og medlemmer.

– Be for de som møter motstand i familie og lokalsamfunn.

– Be om en stabil politisk situasjon slik at kirker og organisasjoner kan arbeide uforstyrret.

– Be om vilje og visdom til å fremme rettferd og fred hos sentrale og lokale myndigheter.

Kort fortalt var han selv psykisk syk i flere år, men fikk hjelp. Det ga ham et ønske om å hjelpe mennesker som strever slik han gjorde. Etter hvert vokste arbeidet og Himalpartner og flere andre organisasjoner kom inn som støttespillere.

I dag har Matrika 88 ansatte og jobber på tre områder: 1) Koshish driver et hjem/ behandlingssenter for psykisk syke med oppfølging slik at de kan integreres i familie og samfunn igjen. 2) De arbeider for å nå spesielt unge med informasjon om mental helse. 3) Organisasjonen har kontakt med myndighetene på ulike nivå med mål om at mental helse skal bli en del av den nasjonale helseplanen.

I Nepal og mange andre land i verden er psykisk sykdom fortsatt veldig tabubelagt. Matrika er veldig klar på at det er Gud som har gitt ham dette arbeidet og at han er en kanal for Jesus i alt han gjør. Han har erfart smerten ved å være mentalt syk, men i dag besøker han regjeringskontorene med verdighet. Og han blir tatt på alvor! forteller Astrid og Grethe til Misjonsringen.

En liten hilsen fra SMR-gruppen i Sandefjord. (Foto: Berit Bødtker)

Bruker alltid bønnekortet

– Vi er en trofast liten flokk som samles hver 1. mandag i måneden. Etter korona-tiden har vi vært så heldige å få ha møtene våre i Misjonssalen i Sandefjord (NLM). Der er det greit for alle å komme inn.

Antall medlemmer blir færre etter hvert. Helsa svikter for noen og noen dødsfall har vi

også hatt. Vårt trofaste medlem, Bjørg Mjelstad, døde våren 2023.

Vi bruker alltid bønnekortet. Av og til har vi besøk av en andaktsholder. Misjonsgaven er en viktig post på programmet.

Vi er takknemlige for at vi får være med. Hilsen Inger Marie Ruud og Sandefjord SMR

Ragnhild (til venstre) og Hanna jobber på samme team i Mexico for Ungdom i Oppdrag. Der er de stasjonert på skipet «Amazing Grace».

– Be Gud om å lede oss!

Ragnhild Espeland (27) fra Nærbø og Hanna Bakke (28) fra Bergen er reist til Mexico som frivillige for Ungdom i Oppdrag. Der skal de jobbe på skipet «Amazing Grace». Sykepleierne reiser uten økonomisk støtte, men med et sterkt kall om å evangelisere og hjelpe andre. Nå håper de medlemmene i SMR vil skrive dem inn i årets bønnekort og løfte dem frem i bønn.

Ragnhild og Hanna møttes første gang i 2019 da de begge reiste på utveksling andre året på sykepleien. Ragnhild studerte i Stavanger og Hanna i Bergen. Begge valgte å ta tre måneder med praksis i Israel. Der bodde de i samme hus og ble gode venner.

Hjemme i Norge beholdt de kontakten. I januar 2022 fikk Hanna vite at Ragnhild hadde søkt om å reise til Mexico som frivillig for Ungdom i Oppdrag. Det var akkurat samme sted som hun selv hadde lest om noen måneder før.

– Noen hadde sendt meg en link om Ungdom i Oppdrag sine skip. Jeg husker jeg tenkte: «Jepp, der skal jeg!». Så da Ragnhild fortalte at hun skulle til samme sted som jeg hadde lest om, så valgte vi å søke samtidig om samme datoer, forteller Hanna Bakke.

Første gang hun kjente misjonskallet var hun 14 år. – Jeg har aldri hatt et ønske om det vanlige A4-livet med hus, hytte, bil og så videre. Så jeg føler meg veldig heldig som har denne muligheten til å reise ut. Selv om det er trist og litt sårt å være borte fra familien, er jeg så utrolig takknemlig for å få bo og leve her i Mexico, forteller Hanna.

Ragnhild Espeland fikk kallet etter at hun var ferdig på videregående.

– Gud åpenbarte seg for meg og fortalte at han er en levende Gud som vil tale til meg. Vi skal ikke bare vente på åpne og lukkede dører, men han vil kommunisere med oss gjennom bilder, visjoner, sanger, følelser, Bibelen og andre folk, forteller Ragnhild.

Hun er født på Haydom i Tanzania, og flyttet frem og tilbake til Nærbø frem til hun var ni år. Til sammen ble det fem og et halvt år i Tanzania. Hun har en bachelor i sykepleie og et åtte måneder spansk kurs i Spania før sykepleien. Hun har også gått Disippeltreningskolen til Ungdom i Oppdrag. Før hun reiste til Mexico i 2022 jobbet hun som sykepleier på en kommunal korttidsavdeling på Nærbø.

– Jeg har reist hit til Mexico som frivillig,

I skrivende stund har ikke skipet fått den nødvendige godkjenningen fra myndighetene, men Ragnhild og Hanna håper at båten snart kan kaste loss. I mellomtiden går det mye tid med til vedlikehold.

uten lønn fra en organisasjon. Gjennom Ungdom i Oppdrag har jeg en person hjemme som ber for meg, og som jeg oppdaterer jevnlig om hvordan det går.

Båten vi er på, Amazing Grace, er et oppstartsprosjekt. Den har i skrivende stund ikke fått godkjenning til å seile ennå. Når den blir godkjent kan vi reise ut på misjonsreiser så fort vi har en kaptein, en motoringeniør og mannskap på plass.

Hverdagen på skipet til nå har vært å holde det ved like. Jeg har hakket vekk mye rust, slipt og malt. Båten bør og må vaskes hver uke, spesielt på grunn av varmen, fuktigheten og saltvannet. Nå som båten ligger til kai er vi tre dager der og to dager på basen vår på land. Der jobber vi administrativt.

Hver torsdag har vi forskjellige aktiviteter vi kan være med på. Jeg pleier å være med på den hvor vi lager sandwich'er og kaffe og tar med til et sykehus som ligger rundt 30 minutter fra basen vår. Der deler vi ut

mat og drikke og får be for folk som står utenfor sykehuset og venter på sine kjære som er syke. Det er en god måte å vise Guds kjærlighet på, og vi får delt evangeliet med mange.

Jeg tror på Jesus fordi han ofret seg selv, døde og sto opp fra de døde for at vi kan ha en relasjon til vår skaper, far og Gud. Han banet vei for oss, og vant over døden.

Jesus er en levende Gud og han vil bruke de som er villige til å dele hans glade budskap. Ingen er for unge eller for gamle.

Ny adresse?

Skal du bytte adresse? Eller er du i en SMR- gruppe med noen som skal det? Vær så snill å sende oss den nye adressen! Det sparer oss for mye jobb. Ny adresse sendes til medlemskontakt Ester Røen. (Se kontaktinfo på baksiden av bladet.)

Ragnhild reiste til Mexico høsten 2022 med et mål om å være volontør i ni måneder. Etter noen uker tok hun lederskolen og ble en del av staben. Før hun reiste ut jobbet hun som sykepleier på Nærbø.

Alle er høyt elsket av Jesus. Jeg ser ikke meningen med livet hvis jeg ikke har Jesus, sier Ragnhild.

– I løpet av tiden i Mexico – har du fått et bønnesvar hvor du er 100 prosent sikker på at det som skjedde ikke var en tilfeldighet?

– Ja, en torsdag på vei til sykehuset ba jeg en kort bønn og spurte Gud; «hvem vil du jeg skal snakke med i dag?». Navnet Maria kom i tankene mine, og tallet 30. Jeg tenkte med en gang at halve Mexico heter jo Maria. Sjansen for å møte noen med det navnet var veldig stor, så jeg la det vekk, og tenkte ikke noe mer på det.

Da vi startet å snakke med folk utenfor sykehuset tok det ikke lang tid før jeg kom i kontakt med en dame som het Maria. En venn og jeg fikk be for henne og jeg følte at Den Hellige Ånd minnet meg på øyeblikket da jeg ba i bilen. Jeg spurte henne om hun var 30 år, og hun nikket. Jeg fortalte henne at Gud ser deg og at han vil ha en relasjon med deg,

et vennskap. «Gud minnet meg på deg da vi var på vei til sykehuset, han vil leve livet med deg,» sa jeg til henne. Hun begynte å gråte og ble møtt av Den Hellige Ånd. Jeg spurte henne om hun ville ta i mot Jesus som sin frelser, og hun nikket. Det er helt utrolig hva Gud kan få til når vi er villige til å gå på hans ord, sier Ragnhild.

Hanna Bakke opplever også bønnesvar. – I dag så skulle vi ut og evangelisere på en karnevalsparade. Før vi dro ut så ba vi i teamet om det var noen spesielle Gud ville vi skulle snakke med. Jeg fikk et bilde av en mann som hadde på seg hvite shorts med akkurat samme farger som på vannflasken min. Den er hvit med gult, rosa, grønt og blått. Da vi går ute ser vi en mann som ikke bare hadde shorts, men også t-skjorte med helt like farger som vannflasken min. Så vi går bort og begynner å snakke med ham og henne som sitter ved siden av, som var forloveden. Det

viser seg at han er kristen, mens forloveden hans ikke er det. Vi forteller henne om evangeliet og hun velger å ta i mot Jesus, forteller Hanna.

– Hva har overrasket deg mest ved å være misjonær?

– Det er ikke som jeg forventet. Hver måned har noe nytt og uventet som jeg må hive meg rundt og tilpasse meg. Det er ikke et stabilt og komfortabelt liv. Det er alltid noe som skjer, og man må være klar for nye ting som Gud har i vente for oss.

Jeg opplevde veldig sterkt at Gud kalte meg hit til Mexico. Det er vanskelig å beskrive, men jeg bare visste at jeg skulle hit og gjøre det jeg kan for å bringe Guds rike hit. Og med det så kjenner jeg på en villighet til å gjøre hva som helst for at evangeliet skal nå frem. At folk skal få forstå at Gud som skapte dem også er en personlig Gud som ønsker et forhold til dem, forteller Hanna.

Mens båten ligger til kai bor Hanna og Ragnhild på land. I tillegg til å hjelpe til med vedlikehold ombord i skipet jobber de i små medisinske grupper lokalt. De er også tett knyttet opp mot avdelingen som driver med husbygging, et annet misjonsprosjekt i samme område.

Hanna har vært kristen hele livet, men det var ikke før hun tok Disippeltreningsskolen til Ungdom i Oppdrag at hun virkelig tok et standpunkt om å følge Jesus livet ut.

– Gud minnet meg på at han hadde kalt meg til å bli misjonær. Jeg opplevde på ekte at Jesus er Gud, han er Ordet som skapte himmel og jord. Men han er også en personlig Gud som kom for å frelse hver eneste en av oss. Han er ikke fjern, men han er nærme og han er motivert av kjærlighet for oss. Så da jeg begynte å forstå mer av sannheten om hvem han er, så valgte jeg å gå 100 % inn for Jesus.

Sykepleien er en veldig fin vei inn til å møte folk og vise dem at de er elsket. Gud viser at han ikke har glemt dem, men han sender hjelp til dem når de er i nød!

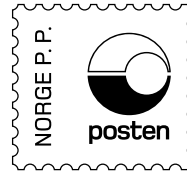
Hanna har et fag i grunnleggende ernæring i tillegg til bachelor i sykepleie. Før hun reiste ut som misjonær jobbet hun på nyfødt-intensiven ved Haukeland Universitetssjukehus.

Ragnhild og Hannas bønne-emner:

- Be om at flere folk blir med i båt-teamet.
- Be om enhet i teamet, at de skal ha en kultur som er Guds rike verdig.
- Be om ledelse for hva Gud vil bruke Ragnhild og Hanna til den tiden de er i Mexico. Og at de lar Gud ta ledelsen 100 %.
- Be om at flere frivillige melder seg til å bli med på misjonsturer: Leger, sykepleiere, maritime folk og volontører.
- Be for de innfødte i Mexico hvor skipet skal legge til og ha dagklinikker og dele evangeliet. Be om at folk skal være klare til å ta i mot Jesus som deres frelser, at Gud forbereder hjertene deres ved å gi dem drømmer og syner.

Ragnhild og Hanna har reist ut uten økonomisk støtte. Hvis du kjenner at du vil støtte dem i arbeidet, så kan du ta kontakt på epost: ragnhildespeland17@gmail.com eller hannabakke9696@gmail.com

Returadresse
SMR v/Ester Røen
Edgar B. Schieldrops Vei 92A,
7033 Trondheim

MISJONSRINGEN utgis av
Sykepleiernes Misjonsring
Her finner du mer informasjon om oss:
misjonsringen.no
facebook.com/misjonsringen
instagram.com/misjonsringen

Medlemskontakt:

SMR v/Ester Røen
Edgar B. Schieldrops Vei 92 A,
7033 Trondheim
E-post: post@misjonsringen.no
Telefon: 47 67 87 97

Leder:

Frøydis Vestbøstad
Gulbrandsvegen 11, 7088 Heimdal
E-post: styreleder@misjonsringen.no
Tlf: 93 80 67 48

Redaktør:

Christine Kristoffersen,
Tors vei 54A, 1540 Vestby
Epost: christine@misjonsringen.no
Tlf: 41 12 81 80

Sykepleiernes Misjonsring (SMR) er en sammenslutning av sykepleiere som har til hovedoppgave å be for misjonen, spesielt for sykepleiere i misjonens tjeneste.

SMR er også en støtte- og hjelpeorganisasjon for evangeliske misjonsorganisasjoner.

Gaver:

Bankkonto: 1609.51.13676
Vipps-nummer: 560952

Husk å skrive en e-post til SMR med hvilken gruppe det vippsede beløpet er fra.

Epost: post@misjonsringen.no

Frist for innsendelse av materiell til neste nummer: **16. mai.**

Østfold Trykkeri
ISSN 1892-7416